Ce înseamnă rodul care ajunge la coacere?

Domnul Isus a vorbit adesea despre sămânță, pomi și rod pentru a ne descoperi adevărata stare a inimii. Sămânța Cuvântului lui Dumnezeu nu este semănată doar pentru a produce un început al vieții spirituale, ci pentru a ajunge la maturitate și pentru a aduce rod. În ochii lui Dumnezeu, valoarea unui pom nu stă în frumusețea frunzelor sale, ci în fructul pe care îl aduce. La fel, valoarea vieții noastre spirituale nu se măsoară prin cât știm, cât vorbim sau cât de religioși părem, ci prin măsura în care viața lui Hristos se formează în noi.

În zilele noastre, mulți privesc nașterea din nou ca pe destinația finală, când ea este în realitate doar începutul drumului. După cum sămânța nu este semănată pentru a rămâne mereu sămânță, ci pentru a crește și a aduce rod, tot astfel Dumnezeu ne-a dat viață nouă pentru ca aceasta să se dezvolte până la maturitatea spirituală.

Când se vorbește despre rod, mulți se gândesc aproape exclusiv la sufletele aduse la credință. Însă aceasta este una dintre înșelările subtile ale lui Satan, deoarece mută atenția de la adevăratul rod pe care Dumnezeu îl caută în viața credinciosului. Rodul nu este în primul rând ceea ce facem pentru Dumnezeu, ci ceea ce Duhul Sfânt produce în noi: caracterul lui Hristos, ascultarea de voia Lui, dragostea, smerenia, sfințenia și transformarea lăuntrică. Un om poate fi foarte activ în lucrare și poate avea chiar realizări vizibile înaintea oamenilor, însă dacă viața lui nu reflectă chipul lui Hristos, el rămâne asemenea smochinului care avea frunze, dar nu avea rod.

Să deschidem Cuvântul lui Dumnezeu la Luca, capitolul 13, versetele 6-9, unde găsim o pildă rostită de Domnul Isus. El a spus:

„Un om avea un smochin sădit în via lui. A venit să caute rod în el și n-a găsit. Atunci a zis vierului: «Iată că sunt trei ani de când vin și caut rod în smochinul acesta și nu găsesc. Taie-l! La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?» «Doamne», i-a răspuns vierul, «mai lasă-l și anul acesta. Am să-l sap de jur împrejur și am să-i pun gunoi la rădăcină. Poate că de acum înainte va face rod; dacă nu, îl vei tăia.»” (Luca 13:6-9)

Smochinul, plantat în vie, crescuse fără să aducă rod. Totuși, stăpânul nu căuta frunze și nici umbră, ci rod. Această pildă ne conduce la o întrebare esențială: **ce așteaptă Dumnezeu de la noi? Doar frunze sau rod?**

Să ne îndreptăm atenția către Luca, capitolul 8, versetele 5-8: *„Semănătorul a ieșit să-și semene sămânța. Pe când semăna el, o parte din sămânță a căzut lângă drum, a fost călcată în picioare și au mâncat-o păsările cerului. O altă parte a căzut pe stâncă și, cum a răsărit, s-a uscat pentru că n-avea umezeală. O altă parte a căzut în mijlocul spinilor. Spinii au crescut împreună cu ea și au înăbușit-o. O altă parte a căzut pe pământ bun și a crescut și a făcut rod însutit.”* După ce a spus aceste lucruri, Isus a strigat: *„Cine are urechi de auzit, să audă.”* (Luca

8:5 – 8).

Semănătorul seamănă sămânța, iar sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum ne spune Domnul Isus: „Iată ce înțeles are pilda aceasta: sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu.” (Luca 8:11). Cuvântul lui Dumnezeu nu este semănat fără scop. După cum un agricultor nu seamănă pentru a privi doar răsărirea plantelor, ci pentru a obține o recoltă ajunsă la maturitate, tot astfel Dumnezeu seamănă Cuvântul Său în inimile oamenilor cu scopul precis de a produce rod.

Versetele 14 și 15 ne descoperă foarte clar care este criteriul după care Dumnezeu privește această lucrare: „Cea căzută între spini sunt aceia care, după ce au auzit, merg în drumul lor și sunt înăbușiți de grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia și n-aduc rod care să ajungă la coacere. Sămânța care a căzut pe pământ bun sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată și fac rod în răbdare.” (Luca 8:14-15)

Este important să observăm că în această pildă nu doar lipsa rodului este o problemă, ci și rodul care nu ajunge la coacere. Dumnezeu nu privește doar la începutul lucrării Sale într-un om, ci la finalitatea ei. El urmărește dezvoltarea vieții divine până la maturitate.

În prima categorie, sămânța cade lângă drum. Cuvântul este auzit, dar nu este primit în inimă. Diavolul vine și ia sămânța înainte ca ea să poată produce viață. Nu există nici răsărire, nici creștere, nici roadă.

În a doua categorie, sămânța cade pe stâncă. Ea răsare repede și apare viața. Există entuziasm, există bucurie. Însă rădăcina nu pătrunde adânc. Când vin încercările, necazurile, planta se usucă. Viața care a început nu continuă mult.

A treia categorie este deosebit de importantă, pentru că și aici există viață și chiar început de rodire. Planta nu moare ca aceea de pe stâncă. Ea continuă să crească, însă creșterea ei este sufocată de alte preocupări. Grijile acestei vieți, alergarea după bunăstare, dorința de confort, plăcerile lumii și preocupările pământești înăbușă dezvoltarea normală a plantei. Rezultatul nu este lipsa totală a rodului, ci un rod neajuns la maturitate.

Domnul Isus nu spune că acești oameni nu au avut viață și nici că nu au avut deloc rod. Problema este că rodul nu a ajuns la coacere. Caracterul lui Hristos nu s-a dezvoltat deplin. Dragostea, pacea, blândețea, credincioșia și îndelunga răbdare nu au ajuns la maturitatea pe care Dumnezeu o urmărea.

În contrast cu toate acestea, pământul bun nu este definit printr-o inteligență mai mare sau prin mai multă cunoștință, ci printr-o inimă care păstrează Cuvântul și persevereză. Domnul spune că ei „fac rod în răbdare”. Rodul nu apare instant. El crește treptat, trece prin anotimpuri, prin ploi și secetă, prin încercări și discipline divine, până când ajunge la coacere.

Observăm astfel că întreaga pildă este orientată spre un singur obiectiv: rodul ajuns la maturitate. Sămânța este semănată pentru rod, iar rodul este lăsat să crească până la coacere. Dumnezeu nu este mulțumit doar cu începutul vieții spirituale, ci urmărește desăvârșirea ei. El caută oameni în care Cuvântul Său a produs în cele din urmă caracterul lui Hristos.

De aceea, întrebarea nu este doar dacă sămânța a fost semănată și nici măcar dacă a răsărit. Întrebarea pe care o pune această pildă este: **a ajuns rodul la coacere?** Acesta este obiectivul pentru care Dumnezeu a semănat Cuvântul Său în noi și scopul spre care lucrează necontenit Duhul Sfânt în viața fiecărui credincios.

În Ioan 15, Domnul Isus ne învață despre importanța rodniciei spirituale. El spune: „Eu sunt adevărata Viță și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță care este în Mine și n-aduce rod, El o taie. Și pe orice mlădiță care aduce rod, o curăță ca să aducă și mai mult rod." (Ioan 15:1-2). Aici vedem că Dumnezeu Se îngrijește de noi pentru a aduce rod, iar responsabilitatea noastră este să rămânem în Hristos și să colaborăm cu El în lucrarea Sa de creștere.

Gândindu-ne la o ilustrație din viața de zi cu zi, nicio mamă sănătoasă la minte nu dă naștere unui copil pentru ca apoi să nu-l hrănească, să nu-l îngrijească și să-l lase să moară. Dimpotrivă, întreaga ei preocupare este ca acel copil să crească, să se dezvolte și să ajungă la maturitate.

Dacă aceasta este atitudinea firească a unei mame pământești, cu atât mai mult aceasta este inima lui Dumnezeu față de copiii Săi. Viața este în mâna Lui, căci El spune: „Eu dau viață și Eu o iau." Dumnezeu nu oferă viață pentru a o nimici în faza de pruncie, ci pentru a o duce la împlinirea scopului pentru care a fost dată.

În zilele noastre, mulți privesc nașterea din nou ca pe destinația finală. Se afirmă adesea că, dacă un om se naște din nou astăzi și moare în aceeași noapte, fără să fi avut parte de procesul de creștere și maturizare, scopul lui Dumnezeu ar fi deja pe deplin împlinit. Însă întrebarea care trebuie pusă este alta: dacă Dumnezeu a hotărât ca sămânța să producă rod, iar rodul să ajungă la coacere, cum putem fi atât de naivi să credem că începutul este scopul final al lui Dumnezeu?

De obicei, cei care susțin această idee aduc ca argument exemplul tâlharului de pe cruce. Ei văd în el un om care a fost mântuit fără să aibă timp pentru creștere, fără să aibă timp pentru rodire și fără să treacă printr-un proces de maturizare. Astfel, cazul tâlharului este privit ca o portiță prin care și ei ar putea ajunge la aceeași destinație fără ca roada să ajungă la coacere.

Însă această perspectivă ignoră tocmai puterea extraordinară a lui Dumnezeu. Ea presupune că lucrarea lui Dumnezeu în tâlhar nici măcar nu a început sau că a rămas neterminată. Dar realitatea arată exact contrariul. În doar câteva ore petrecute pe cruce, sub povara unei suferințe extreme, Dumnezeu a lucrat în acel om o transformare pe care mulți nu o experimentează într-o viață întreagă de religie.

El a trecut de la batjocorirea lui Hristos la recunoașterea propriei vinovății. A trecut de la justificarea de sine la condamnarea de sine. A trecut de la necredință la credință. A recunoscut dreptatea lui Dumnezeu, nevinovăția lui Hristos, domnia Sa viitoare și și-a pus întreaga speranță în El. Caracterul care începea să se manifeste în acele ultime ore, în prezența lui Hristos și sub privirea Sa, a dovedit lucrarea profundă a lui Dumnezeu.

De fapt, tâlharul este una dintre cele mai clare dovezi ale adevărului din Filipeni 1:6: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos." Dumnezeu a început în el buna lucrare și tot Dumnezeu a dus-o la împlinire. Deși

timpul a fost extrem de scurt, lucrarea nu a fost incompletă.

Problema nu este cât timp îi trebuie lui Dumnezeu să desăvârșească lucrarea Sa, ci puterea Lui de a o face. Acum o sută de ani, dacă cineva ar fi afirmat că o fabrică de automobile va putea produce două mii de mașini într-o singură zi, o asemenea afirmație ar fi părut absurdă. Oamenii acelor vremuri nu puteau concepe capacitățile care aveau să existe mai târziu.

În mod asemănător, avem tendința să evaluăm lucrarea lui Dumnezeu prin prisma experienței omenești și să presupunem că, dacă unui credincios îi sunt necesari zeci de ani pentru a ajunge la maturitate, atunci acesta este timpul necesar în orice situație. Însă Dumnezeu nu lucrează după limitele și ritmul proceselor omenești, ci potrivit puterii și înțelepciunii Sale desăvârșite.

Dar Scriptura ne oferă o ilustrație și mai puternică prin toiagul lui Aaron. În mod normal, un migdal are nevoie de ani de zile pentru a crește. Mai întâi este sămânța, apoi răsărirea, dezvoltarea pomului, înflorirea și, în cele din urmă, rodirea. Însă Dumnezeu a comprimat toate aceste etape într-o singură noapte. Toiagul lui Aaron nu era un pom viu, ci un lemn uscat, tăiat și despărțit de rădăcină, fără nicio posibilitate naturală de a produce viață. Cu toate acestea, citim că: „toiagul lui Aaron, din casa lui Levi, înmugurise, făcuse muguri, înflorise și copcese migdale” (Numeri 17:8).

Să observăm ordinea: muguri, flori și rod. Dumnezeu nu a produs doar un început al vieții, ci întregul proces până la rodire. Ceea ce în natură ar necesita ani întregi, El a realizat într-o noapte. Dacă Dumnezeu poate face ca un toiag mort să treacă de la uscăciune la rodire într-un timp atât de scurt, de ce ni s-ar părea imposibil ca El să ducă un suflet la maturitate spirituală în câteva ore?

Tocmai aici se află slăbiciunea argumentului celor care afirmă că Dumnezeu nu poate desăvârși un credincios în timpul vieții sale și că ar fi necesar un proces suplimentar după moarte pentru a-l aduce la statura lui Hristos. O astfel de perspectivă, deși poate părea smerită, subestimează puterea lui Dumnezeu. Ea presupune că există situații în care Dumnezeu începe lucrarea, dar nu reușește să o termine în timpul rânduit de El.

Tâlharul de pe cruce și toiagul lui Aaron transmit același mesaj. Dumnezeu nu este limitat de procesele naturale și nici de timpul pe care îl considerăm noi necesar. El poate folosi ani de disciplinare și creștere treptată, dar poate folosi și câteva ore de foc intens pentru a aduce un suflet la maturitate. Nu durata procesului este esențială, ci puterea Celui care lucrează.

Istoria Bisericii este plină de astfel de exemple. Au existat oameni care s-au convertit și, la scurt timp după aceea, au fost chemați la martiraj. Uneori au trecut doar câteva zile, alteori doar câteva ore. Totuși, în acel interval scurt, credința lor a fost încercată, dragostea lor pentru Hristos a fost demonstrată, iar lepădarea de sine și ascultarea lor au fost aduse la lumină prin focul încercării. Nu lungimea drumului este decisivă, ci faptul că Dumnezeu Își duce lucrarea la îndeplinire.

De aceea, cazul tâlharului de pe cruce nu trebuie privit ca o excepție care anulează necesitatea maturizării spirituale, ci ca o dovadă a puterii lui Dumnezeu de a duce foarte repede la împlinire

ceea ce în alte situații lucrează de-a lungul multor ani. Tâlharul și mulți martiri nu demonstrează că rodul nu este necesar, ci că Dumnezeu poate grăbi procesul de coacere atunci când consideră potrivit. El este o mărturie vie că Acela care începe buna lucrare are și puterea de a o sfârși, indiferent dacă dispune de zeci de ani sau de doar câteva ore.

Scriptura vorbește constant despre creștere, despre zidire, despre desăvârșire, despre ajungerea la statura plinătății lui Hristos și despre rodul care ajunge la maturitate. Dumnezeu nu este prezentat ca un Tată care doar dă viață, ci ca Unul care veghează asupra celui născut din nou, îl hrănește, îl disciplinează, îl curăță asemenea mlădiței care trebuie să aducă mai mult rod și îl conduce până la împlinirea planului Său.

Dacă ajungem să credem că Dumnezeu poate începe această lucrare, dar că în mod obișnuit nu urmărește finalizarea ei, riscăm să pierdem din vedere tocmai intenția Sa declarată. Apostolul Pavel spune limpede în Filipeni 1:6: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.” Dumnezeu nu începe o lucrare având ca obiectiv neterminatul, ci desăvârșirea.

Același principiu îl vedem și în pilda smochinului neroditor. Stăpânul nu l-a plantat pentru a-l tăia imediat, ci a venit să caute rod. Chiar și atunci când nu a găsit, vierul a cerut un timp suplimentar pentru săpare și îngrijire, spunând: „Mai lasă-l și anul acesta.” Scopul nu era distrugerea pomului, ci aducerea lui la rodire.

Să observăm că în pildă accentul cade pe răbdarea și grija acordată pomului. El este săpat, îngrijit, fertilizat și așteptat. Toate acestea arată că intenția stăpânului este rodul. Dumnezeu investește timp și efort în copiii Săi pentru că dorește să vadă în ei caracterul lui Hristos ajuns la maturitate.

Dumnezeu nu ne-a dăruit viața nouă prin nașterea din nou pentru a ne lăsa neterminați, ci pentru ca sămânța dumnezeiască pusă în noi să crească, să se dezvolte și să aducă rod până la coacere. După cum un pom este plantat pentru fructele sale, tot astfel credinciosul este chemat să ajungă la maturitatea caracterului lui Hristos, aducând roada Duhului spre slava lui Dumnezeu și spre folosul Împărăției Sale. Nașterea este începutul minunat al lucrării lui Dumnezeu, însă maturitatea este scopul spre care El conduce această viață nouă.

Domnul Isus ne îndeamnă: „Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce rod, dacă nu rămâneți în Mine.” (Ioan 15:4). Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu, iar viața noastră spirituală pornește din Dumnezeu, nu este una naturală, ci una născută din Cuvântul lui Hristos germinat de Duhul. Duhul are un scop bine definit de Dumnezeu: să ne înnoiască, să ne crească și să ne dezvolte până la statura Domnului Isus.

Așa cum un copil se naște pentru a crește și a trăi, nu pentru a muri, tot astfel și noi suntem chemați să creștem spiritual. Dumnezeu nu Își naște copiii pentru a-i lăsa în starea de pruncie, ci pentru a-i conduce la maturitate, până când chipul lui Hristos se va vedea în ei.

În 2 Corinteni 3:17-18 ni se spune: „Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.”

Acesta este scopul lui Dumnezeu pentru fiecare credincios: transformarea după chipul lui Hristos și creșterea până la maturitate spirituală. Moartea spirituală nu vine de la Dumnezeu, ci dintr-o inimă rea și necredincioasă care se depărtează de El.

Pentru a înțelege ce înseamnă această transformare, trebuie să privim la ceea ce Scriptura numește „roada Duhului”: „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.” (Galateni 5:22-23)

Este important să observăm că Scriptura nu vorbește despre „roadele” Duhului, ci despre „roada” Duhului. Ea reprezintă caracterul lui Hristos format în credincios prin lucrarea Duhului Sfânt. Această roadă nu este produsul eforturilor omenești și nici rezultatul ambiției religioase. Ea este lucrarea Duhului lui Dumnezeu în omul care rămâne unit cu Hristos.

Totuși, faptul că roada aparține Duhului Sfânt nu înseamnă că noi nu avem nicio responsabilitate. Dumnezeu lucrează în noi, dar nu fără noi. Partea noastră este să rămânem în Hristos, să ascultăm de glasul Lui, să ne supunem Cuvântului Său și să urmăm călăuzirea Duhului Sfânt.

Domnul Isus spune: „După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce rod dacă nu rămâneți în Mine.” (Ioan 15:4)

Mlădița nu produce seva. Ea nu creează viața și nici fructul. Dar poate rămâne atașată de viță sau se poate usca prin despărțire. În același fel, Duhul Sfânt produce roada, însă credinciosul trebuie să rămână în ascultare, să nu întristeze Duhul și să colaboreze cu lucrarea Lui. Când Duhul ne îndeamnă să iertăm, să renunțăm la ceartă, să răspundem cu blândețe sau să ne smerim, tocmai atunci are loc procesul de formare a roadei.

Suntem chemați să ne cercetăm și să vedem cât de mult a crescut această roadă în noi. Câtă dragoste avem? Câtă pace? Câtă blândețe? Câtă îndelungă răbdare? Creșterea spirituală este un proces continuu, asemenea unei flori care în timp se transformă în fruct. La început apar doar semnele vieții, apoi rodul se formează, crește și în cele din urmă ajunge la coacere.

Cum ajungem însă la blândețe și îndelungă răbdare?

Domnul Isus ne spune: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” (Matei 11:29)

Observăm că blândețea și smerenia lui Hristos sunt legate direct de odihna sufletului. Omul care se împotrivește continuu, care se ceartă pentru drepturile sale, care răspunde la fiecare ofensă și dorește mereu să aibă ultimul cuvânt nu poate avea pace. Sufletul său este permanent tulburat.

În schimb, Domnul Isus ne învață calea neîmpotrivirii: „Eu însă vă spun să nu vă împotriviți celui ce vă face rău.” (Matei 5:39)

Această învățătură nu este o slăbiciune, ci metoda lui Dumnezeu de a distruge rădăcina mâniei și de a forma în noi îndelunga răbdare.

Îndelunga răbdare nu apare instant și nici printr-o rugăciune rostită o singură dată. Ea se formează în umblare cu Dumnezeu. Procesul este simplu, poate fi de scurtă durată, sau lungă durată, dar adesea dureros.

Poate cineva te jignește. Firea veche dorește să răspundă imediat. Duhul Sfânt însă te îndeamnă la tăcere și blândețe. Dacă asculți, ai făcut primul pas spre formarea îndelungii răbdări.

Într-un alt moment, apare o nouă situație. Din nou ești provocat, criticat sau nedreptățit. Firea dorește să se apere, dar alegi iarăși să lași cauza în mâna lui Dumnezeu. În acel moment, Duhul Sfânt lucrează ceva în interiorul tău.

După astfel de experiențe, observi că reacțiile care altădată te aprindeau nu mai au aceeași putere asupra ta. Nu pentru că ai devenit indiferent, ci pentru că Hristos a crescut în tine. Acolo unde era mânie apare pacea. Acolo unde era răzbunare apare mila. Acolo unde era împotrivire apare încrederea în Dumnezeu.

Așa se ajunge la îndelunga răbdare, care trebuie să ajungă la maturitate.

Un exemplu practic poate fi cel al unui soț care primește observații repetate și nedrepte de la soția lui. La început răspunde, se justifică și intră în conflict. Mai târziu învață să tacă și să se roage. În timp, încetează să mai fie stăpânit de reacțiile celorlalți și își păstrează pacea chiar atunci când este provocat. Nu circumstanțele s-au schimbat, ci omul lăuntric a fost transformat.

Astfel se împlinește promisiunea Domnului:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” (Matei 11:28-29)

Odihna sufletului nu vine din faptul că oamenii încetează să ne mai rănească, ci din faptul că încetăm să mai luptăm pentru noi înșine și învățăm să lăsăm totul în mâinile lui Dumnezeu. Când renunțăm la împotrivire, la justificare permanentă și la dorința de a ne răzbuna, sufletul începe să intre în odihna lui Hristos.

Blândețea este opusul răutății, mâniei și asprimii. Un om blând nu este un om slab, ci unul care și-a predat puterea sub controlul lui Dumnezeu. El nu strigă, nu caută conflictul și nu răspunde cu aceeași monedă.

În Coloseni 3:12-13 suntem îndemnați: „Îmbrăcați-vă dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul

pe altul.”

Acesta este mediul în care crește roada Duhului: iertare, smerenie, ascultare și dependență de Hristos.

Ne înșelăm dacă credem că putem ajunge la destinația finală fără coacerea acestei roade. Dumnezeu caută în noi caracterul lui Hristos. El caută dragoste, blândețe, pace, bunătate și îndelungă răbdare. La cei mai mulți găsește doar cunoștințe, teorii și forme religioase, asemenea unui pom plin de frunze, dar fără fruct.

Domnul Isus ne-a lăsat două imagini foarte puternice în această privință. Prima este imaginea smochinului plin de frunze. De departe, pomul părea promițător și dădea impresia că are rod, însă când Domnul S-a apropiat de el, nu a găsit nimic de mâncare. Era doar aparență, fără rod. Tot astfel, un om poate avea multă cunoștință biblică, poate participa la adunări, poate vorbi despre lucrurile lui Dumnezeu și poate avea o reputație religioasă bună, însă când Dumnezeu caută blândețe, smerenie, dragoste și îndelungă răbdare, să nu găsească decât frunze.

A doua imagine este pilda smochinului neroditor din vie. Timp de trei ani stăpânul a venit să caute rod și nu a găsit. El nu a venit să caute frunze, nici umbră, nici frumusețe exterioară, ci rod. Acesta este și scopul pentru care Dumnezeu ne-a dat viața Sa. El nu caută doar o mărturisire a credinței, ci caracterul lui Hristos format în noi. De aceea vierul a cerut un timp suplimentar pentru săpare și îngrijire, ca pomul să ajungă în cele din urmă la rodire.

Aceste exemple ne arată că Dumnezeu este interesat de roada ajunsă la maturitate. După cum un pom este plantat pentru fructele sale, tot așa credinciosul este chemat să aducă roada Duhului la coacere. Frunzele sunt necesare, florile sunt necesare, dar niciuna dintre acestea nu reprezintă scopul final. Scopul este fructul copt.

Aici observăm una dintre cele mai subtile strategii ale vrăjmașului. Dacă nu poate împiedica semănarea seminței lui Dumnezeu, el încearcă să schimbe scopul pentru care a fost semănată. Dumnezeu seamănă sămânța pentru a produce rod și pentru a forma chipul lui Hristos în om. Satana, însă, caută să convingă credinciosul că începutul este suficient și că scopul final nu mai este necesar. Astfel, atenția este mutată de la rod la frunze, de la transformarea interioară la acumularea de informații, de la caracter la cunoștință.

În felul acesta, mulți ajung să considere iertarea păcatelor ca fiind destinația finală, când în realitate ea este doar poarta de intrare. Nașterea din nou este începutul lucrării lui Dumnezeu, nu sfârșitul ei. *__După cum sămânța nu este semănată pentru a rămâne sămânță, ci pentru a deveni pom și apoi fruct, tot astfel credinciosul nu este mântuit doar pentru a primi iertarea păcatelor, ci pentru a fi transformat în asemănarea lui Hristos.__*

Din această cauză, preocuparea multora s-a mutat în zona frunzelor. Se discută mult despre subiecte teologice complexe, despre cronologii profetice, despre detalii doctrinare, despre dacă mântuirea se poate pierde sau nu se poate pierde, despre ordinea evenimentelor de la venirea Domnului și despre multe alte teme importante în locul lor. Însă, în tot acest timp, întrebarea esențială rămâne adesea neadresată: Se coace rodul Duhului în noi?

Ce folos că știm să explicăm profețiile dacă ne mâniem la cea mai mică provocare? Ce folos că putem susține lungi dezbateri doctrinare dacă nu putem ierta din inimă? Ce folos că avem răspunsuri pentru toate controversele teologice dacă nu avem blândețea lui Hristos? Dumnezeu nu va veni la pom să cerceteze cât de multe frunze are, ci cât rod a adus.

Aceasta nu înseamnă că învățătura sănătoasă nu este importantă. Ea este foarte importantă. Dar învățătura este asemenea rădăcinii și frunzelor care susțin viața pomului. Rodul rămâne însă scopul pentru care Dumnezeu a plantat pomul. Dacă întreaga noastră preocupare se oprește la cunoștință și nu avansează spre transformarea caracterului, am pierdut din vedere scopul pentru care am fost chemați.

De aceea trebuie să ne cercetăm sincer. Nu câtă învățătură am acumulat, nu câte subiecte teologice stăpânim și nu câte activități religioase desfășurăm sunt întrebările principale, ci: a crescut dragostea? S-a dezvoltat blândețea? Este mai multă pace în noi decât acum câțiva ani? Am ajuns mai greu de provocat și mai repede gata să iertăm? A crescut îndelunga răbdare? Am învățat să nu ne împotrivim, să lăsăm dreptatea în mâna lui Dumnezeu și să găsim odihnă pentru sufletul nostru în Hristos? Acestea sunt semnele că roada Duhului se apropie de maturitate.

Domnul Isus a spus: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” (Ioan 15:5)

Dumnezeu nu caută doar viață în pom, ci rod pe pom. Nu caută doar frunze, ci fructe coapte. Nu caută doar începutul lucrării Sale în noi, ci desăvârșirea ei. De aceea întreaga lucrare a Duhului Sfânt urmărește un singur scop: formarea caracterului lui Hristos în credincios, până când roada Duhului ajunge la deplină maturitate.

De aceea, preocuparea principală a credinciosului trebuie să fie rămânerea în Hristos și aducerea roadei la maturitate. Sămânța este semănată cu scopul de a produce fruct, iar Dumnezeu a rânduit ca orice fruct să ajungă la coacere. În același fel, viața nouă primită prin nașterea din nou trebuie să crească până la maturitatea deplină a caracterului lui Hristos. Plantarea seminței și primirea ei a făcut posibilă iertarea păcatelor, însă scopul final al lui Dumnezeu este rodul copt, caracterul lui Hristos format în noi și o viață care să reflecte slava Sa înaintea lumii.

Procesul începe cu stadiul de prunc spiritual, continuă cu cel de copilaș, apoi de tânăr și înaintează spre maturitate. Pe măsură ce credinciosul rămâne în Hristos și umblă în ascultare de Duhul Sfânt, roada crește, se dezvoltă și ajunge la coacere, până când viața lui devine o oglindire a vieții Domnului Isus Hristos. Astfel, ceea ce a început ca lucrare a harului se sfârșește în asemănarea cu Hristos, spre slava lui Dumnezeu.

Fie ca Domnul să ne ajute pe fiecare dintre noi să lucrăm la fructul pe care El îl așteaptă de la noi. Doamne, ajută-ne să aducem roada pe care o aștepți de la noi. Amin.

Sursa: *Ce înseamnă rodul care ajunge la coacere?* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/articole/ce-inseamna-rodul-care-ajunge-la-coacere